

CUPRINS

CAPITOLUL 1	
O aventură în Meung	7
CAPITOLUL 2	
O zi pentru dueluri	17
CAPITOLUL 3	
O nouă aventură pentru noi prieteni	29
CAPITOLUL 4	
D'Artagnan o găsește pe doamna Bonacieux	35
CAPITOLUL 5	
O noapte misterioasă	43
CAPITOLUL 6	
O scrisoare din Londra	58
CAPITOLUL 7	
O călătorie periculoasă spre Londra	65
CAPITOLUL 8	
Diamantele Reginei	72

CAPITOLUL 9

D'Artagnan își pierde iubirea,
dar îl găsește pe Porthos 80

CAPITOLUL 10

Lordul de Winter și Lady Clarik 93

CAPITOLUL 11

Milady caută răzbunare 106

CAPITOLUL 12

Athos își reîntâlnește vechea iubire 114

CAPITOLUL 13

Un loc neobișnuit pentru o întâlnire 121

CAPITOLUL 14

Răzbunarea Lordului de Winter 128

CAPITOLUL 15

Planul pus la cale de Milady ia sfârșit 141

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 153

Notă către părinți și educatori
de Arthur Pober, doctor în educație 157

CAPITOLUL 1

O aventură în Meung

Orașul Meung era obișnuit cu tot soiul de tulburări, dar în acea primă zi de luni din luna aprilie 1625 se pare că se întâmpla ceva special. Oamenii strigau în gura mare și se îndreptau în fugă spre un han numit Morarul cel Vesel, unde o mulțime uriașă se adunase să-l privească pe un tânăr pe nume D'Artagnan.

Cu câteva zile înainte, tatăl lui D'Artagnan îl trimisese într-o călătorie plină de aventuri în urma căreia acesta avea să-și găsească faima și norocul. De asemenea, îi încredințase fiului său o scrisoare adresată direct domnului de Tréville, căpetenia muschetarilor.

D'Artagnan avea pe atunci exact optsprezece ani. Purta o mantie albastră cam decolorată și o mică pălărie cu pană. Avea fața prelungă, subțire și bronzată, cu pomeți înalți și o bărbie proeminentă. Prea înalt pentru a fi un copil, prea scund ca să fie un bărbat în toată firea, părea a fi băiatul unui fermier care pornește într-o călătorie îndelungată. Numai sabia lungă care-i atârna la cingătoare îl deosebea de ceilalți, făcându-l să pară un adevărat luptător.

Calul bătrân și gălbejit al lui D'Artagnan iscase această senzație. Pășea într-un mod ciudat și arăta încă și mai straniu. În timp ce își lega mârtoaga lângă Morarul cel Vesel, D'Artagnan a zărit un bărbat care părea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani, alb la față, cu ochii negri, scânteietori, mustața tunsă scurt și o cicatrice care îi brăzda obrazul. El și alți câțiva bărbați râdeau de D'Artagnan.

Obosit să tot fie stânjenit de alții, D'Artagnan l-a provocat pe bărbatul respectiv la duel. Și-au scos cu toții spadele, după care prietenii

acelui bărbat au atacat. D'Artagnan s-a luptat cu ei până când cineva l-a lovit din spate, astfel încât și-a pierdut cunoștința.

Când D'Artagnan și-a revenit în simțiri, și-a dat seama că hangiul îl dusesese la etaj. L-a zărit din nou pe străin prin fereastră. Vorbea cu o tânără femeie aflată într-o caleașcă. Părea să fi avut în jur de douăzeci și cinci de ani și era foarte frumoasă. Bărbatul i-a înmânat o cutie. Prin fereastra deschisă, D'Artagnan l-a auzit pe bărbat spunându-i femeii să ducă acea cutie la Londra, din ordinul Cardinalului. Apoi l-a auzit numind-o Milady.

Bărbatul a plecat înainte să-l poată prinde D'Artagnan pentru a relua duelul. Trist și rănit, D'Artagnan s-a întors la han, unde

a rămas alte câteva zile. Cea mai mare parte din bani și-a cheltuit-o pe șederea acolo. Când în sfârșit a căutat scrisoarea de recomandare către domnul de Tréville, ia-o de unde nu-i!

Hangiul i-a spus lui D'Artagnan că i-a căzut din buzunar după ce a fost doborât. Bărbatul cu cicatricea văzuse scrisoarea și se arătase deosebit de interesat de ea.

— Nemernicul acela mi-a furat scrisoarea, a spus D'Artagnan. Pe onoarea mea că-l voi găsi.

D'Artagnan a părăsit hanul și s-a îndreptat spre Paris. Când a ajuns la locuința domnului de Tréville, i-a văzut pe muschetari antrenându-se cu spadele și vorbind despre Cardinal și soldații din garda lui. Deși conducătorul Franței era Regele, toată lumea știa același lucru: Cardinalul voia să preia frâiele puterii. Cardinalul Richelieu era conducătorul bisericii. Avea propriii lui soldați, care alcătuiau

garda Cardinalului, iar aceștia se luptau adeseori cu muschetarii.

Pe scări, D'Artagnan s-a întâlnit cu un muschetar înalt, îmbrăcat cu o cămașă albastră precum cerul, și cu o pelerină lungă, stacojie. Purta de-a curmezișul pieptului o centură care se numea cingătoare pentru sabie. Aceasta nu era uniforma obișnuită, iar ceilalți muschetari îl necăjeau din pricina asta. D'Artagnan a aflat apoi că numele acelui bărbat era Porthos.

– Dragul meu Aramis, hotărăște-te, i-a spus Porthos altui muschetar. Ai de gând să fii preot sau muschetar? Poți fi ce vrei tu, numai nu amândouă deodată.

– Porthos, a răspuns Aramis pe un ton furios, ești un bărbat înfumurat. Uită-te ce cingătoare ai! E un adevărat capriciu pentru un muschetar. Iar în ceea ce mă privește pe mine, dacă aleg să devin preot, atunci așa va fi. Până atunci, sunt muschetar și voi spune ce-mi place. Iar acum mă bucur să zic că te consider o mare pacoste.